

Maureen Johnson | John Green
Lauren Myracle

Let it snow

Drie bestsellerauteurs
één onweerstaanbaar boek

DE FONTEIN

Let it snow

Let it snow

John Green
Maureen Johnson
Lauren Myracle

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

De Jubilee-expres

Maureen Johnson

Voor Hamish, die me met de stelregel 'Ga zo snel mogelijk de heuvel af en als iets in de weg staat, draai dan om', heeft geleerd om te gaan met een sneeuwheiling. En voor iedereen die zwoegt binnen een monsterbedrijf, voor iedereen die drieduizend keer per dag 'grande latte' moet zeggen, voor iedere stakker die tijdens de drukte voor de feestdagen te maken heeft gekregen met een kapotte pinautomaat... dit is voor jullie.

Hoofdstuk 1

Het was de dag voor Kerstmis.

Nou ja, om precies te zijn was het de middag voor Kerstmis. Maar voordat we naar de plaats gaan waar dit verhaal zich afspeelt, moet ik alvast één ding kwijt. Als je dat later te horen krijgt, zo weet ik uit ervaring, ben je zo afgeleid dat je je niet meer kunt concentreren op wat ik verder nog te vertellen heb.

Ik heet Jubilee Dougal. Neem even de tijd om dat tot je te laten doordringen.

Want weet je, als je het nu al hoort, is het niet zo erg. Stel je voor dat ik halverwege een lang verhaal was (wat het verhaal dat ik je ga vertellen zeker is) en ik zou zeggen: ‘O ja, ik heet trouwens Jubilee,’ dan zou je stomverbaasd zijn.

Ik realiseer me dat Jubilee een beetje een naam voor een stripper is. Nu denk je misschien dat ik van de paal gerukt ben. Maar nee hoor. Als je me zou zien, zou je al

vrij snel in de gaten hebben dat ik geen stripper ben (dat denk ik tenminste). Ik heb een kort zwart bobkapsel. De helft van de tijd draag ik een bril en de andere helft contactlenzen. Ik ben zestien jaar, ik zing in een koor en ik doe mee aan de Wiskunde Olympiade. Ik hockey, wat die vloeiende, babyolieachtige soepelheid mist die het handelskenmerk is van strippers. (Ik heb niets tegen strippers, voor het geval strippers dit lezen. Ik ben er alleen geen. Mijn grootste probleem, qua strippen, is de latex. Volgens mij is latex slecht voor je huid, omdat die er niet in kan ademen.)

Mijn bezwaar tegen Jubilee is dat het geen náám is – het is eerder een feest, een jubileum. Maar wát voor een, dat weet geen mens. Heb je wel eens gehoord van iemand die haar hele leven jubileum viert? Zo ja, zou jij dan naar dat jubileum toe gaan? Ik niet. Het klinkt als iets waar je een gigantisch opblaasbaar object voor huurt, slingers voor ophangt en een ingewikkeld plan voor vuilnisafvoer voor maakt.

Of, dat schiet me nu ineens te binnen, als een cowboyfeest.

Mijn naam speelt een grote rol in dit verhaal, en zoals ik al zei was het de middag voor Kerstmis. Voor mij was het zo'n dag waarop je het gevoel hebt dat het leven... je toelacht. De proefwerken waren voorbij en we hadden vakantie tot na Nieuwjaar. Ik was alleen thuis en het was heel gezellig en knus. Ik had nieuwe kleren aan die ik speciaal voor die avond bewaard had – een zwart rokje, een maillot, een rood glitter-T-shirt en mijn nieuwe zwar-

te laarzen. Ik zat te genieten van een latte met advocaat die ik voor mezelf gemaakt had. Al mijn cadeautjes waren ingepakt. Alles was klaar voor het grote evenement: om zes uur moest ik bij Noah zijn – Noah Price, mijn vriendje – voor het jaarlijkse *smörgåsbord* van zijn familie op kerstavond.

Het jaarlijkse smörgåsbord van de familie Price speelt een belangrijke rol in onze relatie. In de eerste plaats, omdat het bij die gelegenheid aan raakte tussen ons. Vóór het smörgåsbord was Noah voor mij gewoon een ster aan mijn hemel... altijd aanwezig, vertrouwd, stralend, en buiten mijn bereik. Ik kende hem al vanaf groep zes, maar ik had het gevoel dat ik hem net zo kende als bekende televisiepersoonlijkheden. Dat je weet hoe ze heten en bij welk programma ze horen. Nou ja, Noah was natuurlijk wel een beetje dichterbij... maar op de een of andere manier, in het gewone leven en als het om jezelf gaat... kan het lijken of iemand nog verder weg en nog onbereikbaarder is dan een echte beroemdheid. Dichtbij is niet hetzelfde als bekend.

Ik had hem altijd al wel leuk gevonden, maar het was nooit bij me opgekomen om hem léúk te gaan vinden, op een speciale manier. Ik had altijd gedacht dat dat onmogelijk was. Hij was een jaar ouder dan ik, een heel stuk langer en hij had brede schouders, stralende ogen en nonchalant, luchtig vallend haar. Noah was een echte kanjer – hij was sportief, slim en ook nog heel actief in de leerlingenraad – zo iemand van wie je automatisch aanneemt dat hij alleen maar met modellen of spionnen

omgaat, of met mensen naar wie een onderzoeksinstituut vernoemd wordt.

Dus toen Noah me vorig jaar uitnodigde voor het smörgåsbord op kerstavond sprongen mijn ogen van opwinding en verwarring zowat uit mijn hoofd. Ik kon drie dagen niet gewoon lopen nadat ik de uitnodiging had gehad. Het was zo erg dat ik in mijn kamer loopoefeningen deed voordat ik naar hem toe ging. Ik had geen flauw idee of hij me gevraagd had omdat hij me leuk vond, of omdat het moest van zijn moeder (onze ouders kennen elkaar), of omdat hij een weddenschap had verloren. Mijn vriendinnen waren net zo opgewonden als ik, maar zij leken het beter te begrijpen. Ze verzekerden me dat hij bij de Wiskunde Olympiade de hele tijd naar me had zitten te kijken, gelachen had als ik grapjes over driehoeksmeting probeerde te maken en dat hij het vaak over me had.

Het was allemaal zo waanzinnig... net zo raar als wanneer ik erachter was gekomen dat iemand een boek over mijn leven had geschreven of zoiets.

Op die avond stond ik het grootste deel van de tijd veilig in een hoekje te praten met zijn zus, die (hoe aardig ik haar ook vind) niet echt veel diepgang heeft. Ook als je heel veel weet te vertellen over je favoriete capuchon-sweaters duurt het niet zo heel lang voordat dit gespreks-onderwerp is uitgeput. Maar Elise is niet te stuiten en heeft een uitgesproken mening over dit thema.

Toen Noahs moeder met een nieuwe schotel aankwam, slaagde ik er eindelijk in te ontsnappen met de

sorry-maar-wat-ziet-dat-er-lekker-uit-smoes. Ik had geen flauw idee wat er op die schotel lag, maar het bleek ingelegde vis. Ik deed alweer een stapje terug, maar Noahs moeder zei: ‘Je moet echt een stukje proeven.’

Omdat ik wel iets van een lemming heb, deed ik dat. Het pakte goed uit, want op dat moment merkte ik dat Noah naar me keek. Hij zei: ‘Ik ben zo blij dat jij wat neemt.’

Ik vroeg waarom, omdat ik dacht dat het om een wedenschap ging. (‘Goed, ik vraag haar of ze komt, maar dan krijg ik twintig dollar van jullie als ik haar zover krijg dat ze ingelegde vis eet.’)

En toen zei hij: ‘Omdat ik het ook opheb.’

Ik stond daar met naar ik aannam een uiterst charmante uitdrukking van opperste stompzinnigheid op mijn gezicht, zodat hij eraan toevoegde: ‘En ik had je niet kunnen kussen als jij het niet ook gegeten had.’

Dat was én brutaal én adembenemend romantisch. Hij had altijd nog gewoon naar boven kunnen gaan om zijn tanden te poetsen, maar hij bleef bij de vis hangen vanwege mij. We knepen ertussenuit naar de garage en zoenden onder de plank met elektrisch gereedschap.

Daar begon het allemaal mee.

Dus die bijzondere kerstavond waar ik over ga vertellen was niet zomaar een kerstavond: het was ons eerste jubileum. Het was bijna niet te geloven dat het al een jaar geleden was. Het was zo snel voorbijgegaan...

Noah heeft het namelijk altijd erg druk. Toen hij als een trappelend roze baby’tje op aarde kwam, hebben ze

waarschijnlijk razendsnel afdrukken van zijn voetjes gemaakt, zodat hij meteen uit het ziekenhuis door kon naar een vergadering. Nu hij in de zesde zat, en lid was van het voetbalteam en voorzitter van de leerlingenraad, had hij bijna helemaal geen tijd meer over. In het jaar dat we nu samen waren, was het denk ik een stuk of tien keer voorgekomen dat Noah en ik ergens helemaal alleen waren. Eén keer per maand ongeveer. Gelegenheden dat we samen ergens verschenen waren er volop. Noah en Jubilee bij de taartenverkoop voor de leerlingenraad! Noah en Jubilee bij de tombola voor het voetbalteam! Noah en Jubilee bij de voedselinzameling, in het documentatiecentrum en bij het organiseren van de reünie voor oud-leerlingen...

Noah was zich hier zelf heel goed van bewust. En al zou deze avond een familieaangelegenheid zijn, waarbij heel veel mensen zouden komen, hij had me beloofd dat we tijd samen zouden hebben. Daar had hij voor gezorgd door van tevoren te helpen. Als we een uur of twee op het feest waren geweest, zo had hij beloofd, konden we ertussenuit knijpen naar de achterkamer, elkaar cadeautjes geven en samen naar *The Grinch Who Stole Christmas* gaan kijken. Hij zou me naar huis rijden, en dan zouden we even stoppen...

Maar toen werden mijn ouders gearresteerd, en ging het hele plan de mist in.

Heb je wel eens gehoord van het Flobie-kerstdorp? Het Flobie-kerstdorp is zo'n belangrijk onderdeel van mijn

leven dat ik ervan uitga dat iedereen weet wat het is, maar een tijdje geleden kreeg ik te horen dat ik te veel veronderstel, dus zal ik het uitleggen.

Het Flobie-kerstdorp is een serie keramische producten die je kunt verzamelen en dan bij elkaar kunt zetten zodat er een stadje ontstaat. Mijn ouders verzamelen die dingen al vanaf mijn geboorte. Al vanaf de tijd dat ik kan staan, kijk ik neer op die geboetseerde klinkerstraatjes. Wij hebben alles – het bruggetje van zuurstokken, het meer met een dik pak sneeuw erop, het snoepwinkeltje, de koekbakkerij, het suikergoedstraatje. Dat stadje is trouwens behoorlijk groot. Mijn ouders hebben een speciale tafel gekocht om het op te zetten, die vanaf eind november tot na Nieuwjaar midden in onze huiskamer staat. Er zijn zeven stekkerdozen nodig om alles te laten werken. Om het milieu te sparen kreeg ik mijn ouders zover dat ze alles 's nachts uitzetten, maar dat was nog een hele toer.

Ik ben vernoemd naar gebouw nr. 4 van het Flobiekerstdorp, Jubilee Hall. Jubilee Hall is het grootste gebouw van de verzameling. Het is de voornaamste plaats waar cadeautjes worden gemaakt en ingepakt. Er is gekleurde verlichting, een echte lopende band waar cadeautjes op zijn geplakt, waar dwergen bij staan die bewegen alsof ze aan het laden en lossen zijn. Alle dwergen in Jubilee Hall hebben een vastgelijmd cadeautje in hun handen, zodat ze er eigenlijk uitzien als een stel gekwelde wezens die gedoemd zijn steeds weer hetzelfde cadeautje op te pakken, tot het einde der tijden of totdat de motor het begeeft.

Ik herinner me nog dat ik dat als klein meisje een keer tegen mijn moeder gezegd heb, waarop zij zei dat ik het nog niet begreep. Misschien had ze wel gelijk. In ieder geval hadden we duidelijk heel verschillende opvattingen over dit onderwerp, gezien het feit dat zij die huisjes belangrijk genoeg vond om er haar enige nakomeling naar te vernoemen.

Mensen die het Flobie-dorp verzamelen, raken er vaak een beetje door geobsedeerd. Er zijn bijeenkomsten, meer dan tien serieuze websites en vier tijdschriften. Sommigen proberen hun verzamelwoede goed te praten door te zeggen dat Flobie-items een investering zijn. En die dingen zijn inderdaad een hoop geld waard. Vooral de genummerde stukken. Die kun je alleen op kerstavond in de Flobie-showroom kopen. Wij wonen in Richmond, in de staat Virginia, op een afstand van zo'n 75 kilometer, dus vertrekken mijn ouders elk jaar op 23 december 's avonds met een auto vol dekens, stoelen en proviand om de hele nacht in de rij te gaan wachten.

Vroeger maakte Flobie wel honderd genummerde stukken, maar verleden jaar verminderden ze dat tot tien. Toen liep het pas echt uit de hand. Honderd stukken waren al niet genoeg, dus toen ze het aantal verminderden tot een tiende daarvan vochten de mensen er letterlijk om. Vorig jaar ontstond er een probleem toen er mensen waren die hun plaatsje in de rij probeerden te behouden – een probleem dat al snel uitliep op mensen die elkaar met opgerolde Flobie-catalogussen begonnen

te meppen, met koekjesblikken begonnen te gooien, op elkaars tuinstoelen begonnen te dansen, en lauwe chocolademelk over elkaars met kerstmanmutsen uitgedoste hoofden goten. Die vechtpartij was groot en bespottelijk genoeg om het plaatselijke nieuws te halen. Flobie verklaarde ‘maatregelen te nemen’ om herhaling te voorkomen, maar daar heb ik nooit iets van geloofd. Dit soort publiciteit is immers onbetaalbaar.

Maar aan dat alles dacht ik niet toen mijn ouders wegreden om in de rij te gaan staan voor stuk 68, het Dwerghotel. En ik dacht er nog steeds niet aan toen ik mijn latte met advocaat dronk en de tijd stuksloeg totdat ik naar Noah moest. Ik had wel in de gaten dat mijn ouders langer wegbleven dan normaal. Meestal zijn ze op 24 december rond het middageten weer terug en nu was het al bijna vier uur. Om iets te doen te hebben deed ik nog maar wat kerstklusjes. Noah kon ik niet bellen... Ik wist dat hij druk bezig was met de voorbereidingen voor het smörgåsbord. Dus versierde ik zijn cadeautjes met nog wat extra lint en hulst. Ik schakelde alle stekkerdozen van het Flobie-kerstdorp in en zette alle dwergen aan hun slavenarbeid. Ik zette kerstliedjes op. Toen ik naar buiten liep om de lampjes aan de voorkant van ons huis aan te doen zag ik Sam met grote, vastberaden passen op ons huis afkomen, alsof hij bij het korps stoottroepen hoorde.

Sam is onze advocaat en als ik zeg ‘onze advocaat’ bedoel ik ‘onze buurman die toevallig ook een invloedrijke advocaat in Washington is’. Sam is zo iemand die je in-

huurt als je een groot bedrijf hebt of door wie je je laat vertegenwoordigen wanneer je een claim aan je broek krijgt. Maar erg tactvol is hij niet. Ik wilde hem net uitnodigen voor een heerlijke latte met advocaat, maar hij was me voor.

‘Ik heb slecht nieuws,’ zei hij, terwijl hij me voor zich uit weer naar huis duwde. ‘Er heeft zich weer een incident voorgedaan bij de showroom van Flobie. Naar binnen. Kom.’

Heel even dacht ik dat hij ging zeggen dat mijn ouders dood waren. Op zo’n soort toon praatte hij. In mijn verbeelding zag ik al enorme stapels van het Dwergenhotel van de lopende band vliegen en iedereen die erbij in de buurt stond bedelven. Ik had het Dwergenhotel op foto’s gezien – het had spitse zuurstoktorens die makkelijk iemand zouden kunnen verwonden. En als er al iemand verongelukte door een Dwergenhotel, dan zouden het mijn ouders zijn.

‘Ze zijn in verzekerde bewaring gesteld,’ zei hij. ‘Ze zitten in de gevangenis.’

‘Wie zit er in de gevangenis?’ vroeg ik, want ik ben niet zo heel snel van begrip, en ik kon me veel makkelijker voorstellen dat mijn ouders bedolven werden door een vliegend Dwergenhotel dan dat ze geboeid werden afgevoerd.

Sam keek me alleen maar aan en wachtte tot het tot me doordrong.

‘Toen de stukken vanochtend uitkwamen, heeft zich weer een vechtpartij voorgedaan,’ legde hij uit. ‘Een ru-

zie over het vasthouden van plaatsen in de rij. Je ouders waren daar niet bij betrokken, maar ze weigerden weg te gaan toen de politie ze sommeerde. Ze zijn in hechtenis genomen. Tegen vijf mensen is proces-verbaal opge maakt. Het is al de hele tijd op het nieuws.’

Ik voelde hoe mijn benen begonnen te wankelen, dus ging ik op de bank zitten.

‘Waarom hebben ze niet gebeld?’ vroeg ik.

‘Ze mochten maar één persoon bellen,’ zei hij. ‘Toen hebben ze mij gebeld, omdat ze meenden dat ik ze vrij kon krijgen. Maar dat kan ik niet.’

‘Hoe bedoel je, dat kun je niet?’

Het idee dat Sam mijn ouders niet uit de bajes kon krijgen was bespottelijk. Alsof je een piloot over de intercom hoorde zeggen: ‘Hallo, iedereen. Ik bedenk net dat ik niet zo goed ben in landen. Dus blijf ik maar wat rondjes vliegen totdat iemand een beter idee heeft.’

‘Ik heb mijn best gedaan,’ ging Sam verder, ‘maar de rechter was onverbiddelijk. Hij is die problemen bij Flobie zat, dus hij wil een voorbeeld stellen. Je ouders hebben mij opdracht gegeven je naar het station te brengen. Ik heb maar een uur de tijd, om vijf uur heb ik een kerstliederenuitvoering met warme lekkernijen. Hoe snel kun je inpakken?’

Het werd me allemaal meegedeeld op dezelfde knarsende toon als waarop Sam waarschijnlijk verdachten bestookte met vragen waarom ze besmeurd met bloed gezien waren toen ze van de plaats delict wegrenden.

Hij leek niet bijzonder gelukkig dat hem op kerst-

avond deze taak was toevertrouwd. Maar een vleugje Oprah zou wel gescheeld hebben.

‘Inpakken? Station? Huh?’

‘Je gaat in Florida logeren bij je grootouders,’ zei hij. ‘Ik kon geen vlucht meer boeken – die zijn allemaal ge-canceled vanwege de sneeuwstorm.’

‘Welke sneeuwstorm?’

‘Jubilee,’ zei Sam heel langzaam, nadat hij tot de conclusie leek te zijn gekomen dat ik de onwetendste persoon op aarde was, ‘we krijgen de ergste sneeuwstorm in vijftig jaar!’

Mijn hersenen functioneerden niet – ik nam niets op.

‘Ik kan niet weg,’ zei ik. ‘Ik moet vanavond naar Noah. En Kerstmis dan? Hoe zit het met Kerstmis?’

Sam haalde zijn schouders op, alsof hij wilde zeggen dat Kerstmis niet tot zijn bevoegdheid behoorde en dat het rechtsstelsel daar ook niet in voorzag.

‘Maar... Waarom kan ik niet gewoon hier blijven? Dit is krankzinnig!’

‘Je ouders willen niet dat je met de feestdagen twee dagen alleen bent.’

‘Ik kan toch naar Noah gaan! Ik móét naar Noah!’

‘Luister,’ zei hij, ‘alles is al geregeld. We kunnen je ouders nu niet meer bereiken. Ze moeten binnenkort vóórkomen. Ik heb een treinticket voor je gekocht en ik heb niet veel tijd. Je moet nu echt gaan inpakken, Jubilee.’

Ik draaide me om en keek naar het verlichte stadje naast me. Ik zag de schaduwen van de verdoemde dwergen die aan het ploeteren waren in Jubilee Hall, het war-

me schijnsel van het koekwinkeltje van mevrouw Muffel, de Dwergenexpres die langzaam maar vrolijk over het kleine spoorbaantje reed.

En de enige vraag die ik nog kon bedenken was: ‘Maar... hoe moet het dan met het kerstdorp?’

Lees verder in *Let it snow*.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Vijfde druk, 2017

Oorspronkelijke titel: *Let it Snow*

This edition published by arrangement with Speak, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) LLC, A Penguin Random House Company

© 2008 Maureen Johnson voor 'The Jubilee Express'

© 2008 John Green voor 'A Cheertastic Christmas Miracle'

© 2008 Lauren Myracle voor 'The Patron Saint of Pigs'

Voor deze uitgave:

© 2011 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Jeske Nelissen

Omslagafbeelding: Getty Images

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Text & Image, Westerbork

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4156 0 (e-book 978 90 261 3912 3)

NUR 284, 285